

ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ.

Ω ΣΚΟΤΟΣ, πρώτιστε γονεῦ καὶ ρίζα τῶν ἀπάντων,
 Ὡς ὑπερμέγιστος ἀρχὴ καὶ μήτρα τοῦ κόσμ' ὅλου,
 Τὸ πᾶν πηγάζει ἀπὸ σοῦ πρὸ χρόνων ἀπεράντων·
 Σὺ περιέζωσας τὸ πᾶν ἐν εἶδει περιβόλου.

Τὴν θαυμαστήν σου γέννησιν ὁ χρόνος δὲν γνωρίζει·
 Ἡ γέννησιν δὲν ἔλαβες, ὡς ἡ αἰωνιότης·
 Τὸ φῶς σὲ εἶν' ἐφάμιλλον, τολμᾷ νὰ σὲ λακτίζη·
 Τὴν ὑπαρξίν του πλὴν τὸ φῶς σὲ χρεωστεῖ ἐν πρώτοις.

Εἰς τί μονὰς διέτριβες μεμακρυσμένου τόπου ;
 Εἰς τῶν βροτῶν ἀπρόσιτον τὰ ἐλαφρὰ κρανία,
 Ἄυλον, ἀσχημάτιστον, ἵπτασο ἐκεῖ ὄπου.
 Οὔτε ποτὲ σὲ ἐφθανεν ἡ τοῦ θνητοῦ σοφία.

Κ' ἐμπνέομεν κ' ἐκπνέομεν ἐντὸς τοῦ σοῦ στοιχείου·
 Σὺ ἄλφα καὶ ὠμέγα μας, ἀρχὴ καὶ τελευτὴ μας·
 Μονάρχης ὑπερμέγιστος τῆς μητέρας, τοῦ μνημείου,
 Κρατεῖς τὸ σῶμα, καὶ ἄλλου ἂν φύγη ἡ ψυχὴ μας.

Ἐκ φόβου καταπλήσεται ἡ σιγαλέα σφαιρα,
 Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ πτέρυξ σου σκιας νὰ παρατάττη·
 Τότε ἀρπάζει ἡ σιγὴ τοὺς πόντους, τὸν ἀέρα,
 Τότε ἡ χθὼν σὲ σέβεται, καὶ σάββατον φυλάττει.

Ἐν τὰς γαληνίους σου σκιας τὰ πνεύματά μας χαίρουν·
 Τὸν πέπλον σου τὸν ἀγαποῦν, τὴν νύκτα σου δοξάζουν·
 Εἰς μνήματα, εἰς σπήλαια τὸ βάδισμά των φέρουν·
 Τὸ λυκαυγὲς τὰ ἐνοχλεῖ· τὸ φῶς ἀηδιάζουν.

Τὰ στερεὰ τὰ σώματα τὸ φῶς τὸ ἀποκλείουν·
 Δὲν δέχονται ἀκτίνος του τὸ πλεον στυλπνὸν κέντρον·
 Πλὴν σὲ νὰ ἀποκρούσῃσι τί πράγματα ἰσχύουν ;
 Ἀνάσσεις εἰς τὰ βάραιθρα, καὶ κατοικεῖς τὸ κέντρον.

Κυττάζω τὴν πολύτιμον σπινθηροβόλον πέτραν·
 Εἰς σὲ ἀφεύκτως χρεωστεῖ τὴν λάμπην της, ὦ σκοτός·
 Αὐτὴ καὶ ὅταν εὐρεθῇ ἔς τὴν τῆς νυκτὸς φαρέτραν,
 Αἰ φυσικαὶ ἀκτίνες σου τὴν στίλβουν αὐτοφῶτως.

Ἡ σεβασμία κάρα σου ὅπταν ἐκπροβάλλη,
 Γνησίαις νυκτὸς δέματα ἐνῶ τὴν εὐπρεπίζουν,
 Ὡς, πῶς τὰ Αἰθιοπικὰ μὲ τέρπουσι τὰ σὰ κάλλη !
 Τί κάλλη ! ἐβενόστιλπνα, αὐτόσκοτα φωτίζουν.

Σκορπίζεις ἀμερόληπτον τὰ μειδιάματά σου·
 Σὺ παντελῶς διαφορὰν ἐδῶ χαμαὶ δὲν βλέπεις·
 Τὸ φῶς ζητεῖ διαφορὰς, πλὴν ἔς τὰ βασιλεία σου
 Τὴν γενικὴν ἰσότητα, μονάρχα, ἐπιτρέπεις.

Ὁ μοναχὸς ἔς τὸ ζοφερὸν κελλί του γαληνίζει,
 Καθὼς εἰς τὸν παράδεισον σὲ μάκαρες ἐκείνοι·
 Τὸ πνεῦμά του ἀπὸ χαρὰν οὐράνιον γεμίζει·
 Καὶ χύνεις τέρψεις ἰλαρὰς, ὅσας τὸ φῶς δὲν χύνει.

Εἰς σκοτισμένα σπήλαια ἀνέπτυσε τοπάλαι
 Ὅλα του τὰ μυστήρια πᾶν ἱερὸν μαντεῖον·

Ἐν τῇ τῆς θρησκείας ἀπαρχῇ τοῦ σκοτούς αἱ φιάλαι
 Χυθεῖσαι, ἔχρισαν τὸ ὄν καὶ φοβερὸν καὶ θεῖον.

Ὅπταν ἐπὶ τοῦ Χωρῆβ ἴσταται ὁ παντοκράτωρ,
 Τὴν παναγίαν ταύτην γῆν ἐφρούρουσι αἱ σκιαὶ σου,
 Καὶ ἐνδύμενος σκοτεινὰ σύννεφα ὁ ἀπάτωρ,
 Ἡθέλησε καὶ ἔγιναν σκηναὶ του αἱ σκηναὶ σου.

Ὅπταν μὲ τὸ κράτος του ἐφάνη ὠπλισμένος,
 Κρύψας τὸ φῶς, ἀόρατος ἐκεῖνος, ἐθεώρει·
 Καὶ, νομοδότης φοβερός ὁ πλάστης, κεκλεισμένος
 Εἰς τοὺς στροβίλους μεταξὺ, σὲ μόνον, σὲ ἐφόρει.

Πρὶν τὰ θεμέλια τῆς γῆς εἰσέτι νὰ βληθῶσι,
 Πρὶν τὸ λαμπρὸν στερέωμα νὰ γεννηθῇ ἀκόμη,
 Πρὶν ὕλη, τόπος, καὶ καιρὸς εἶτι νὰ γνωρισθῶσι,
 Ἐν τὰ κράτη ταῦτα ἴσχυον οἱ σοὶ, μονάρχα, νόμοι.

Πλὴν τώρα ἡ γαληνίος, ξενόφωτος σελήνη
 Εἰς τὴν μικρὰν νυκτερινὴν μερίδα σ' ἐπεμβαίνει·
 Ὀλοτελῶς ἀπείθαρχα τὰ τῶν ἀστέρων σμήνη !
 Ἀπὸ ἀντάρτας δούλους σου τὸ κράτος σου χωλαίνει.

Ἄ ! μή σε μέλη· τοῦ φωτὸς ὁ θρόνος θὰ κρημνίσῃ·
 Ἐν τὸν ὄλεθρον τοῦ σύμπαντος τὸν σὸν θὰ στήσῃς
 θρόνον.

Ἡ δύναμις τῆς φύσεως θὰ σὲ ὑποχωρήσῃ,
 Καὶ θέλεις ἄρχειν σὺ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μετὰφ. Ι. Ι. Σ.

ΚΑΙ πολυαριθμότεροι καὶ καρτερικώτεροι ἐστάθησαν
 οἱ μάρτυρες τῆς κακίας παρὰ τοὺς μάρτυρας τῆς ἀρετῆς·
 Τόσον τετυφλωμένους ἔχουσιν ἡμᾶς τὰ πάθη, ὥστε
 πλειότερα πάσχομεν διὰ νὰ κολασθῶμεν, παρὰ διὰ νὰ
 σωθῶμεν.

ΚΑΤΑ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ 1839 ἐδημοσιεύθησαν
 εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν περὶ τὰ 1,100
 πονήματα, ἐκ τῶν ὁποίων 400 Γαλλικὰ, 200 Ἰταλικὰ
 172 Ἀγγλικὰ, 118 Γερμανικὰ, 48 Ἰσπανικὰ, καὶ
 150 εἰς διαφόρους ἄλλας γλώσσας ἀρχαίας καὶ νεωτέρας.

Ὁ ΕΠΙ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Γαλλίαν
 διέταξεν ἐσχάτως, ὅτι πᾶς σπουδαστὴς εἰς τὰ βασιλι-
 κά γυμνάσια τῆς Γαλλίας ἀνάγκη πᾶσα νὰ μανθάνῃ
 μίαν ζῶσαν ξένην Εὐρωπαϊκὴν διάλεκτον· οἱ ἐν Παρι-
 σίοις μαθητευόμενοι εἶχαν νὰ ἐκλέξωσιν ἢ τὴν Ἀγγλι-
 κὴν ἢ τὴν Γερμανικὴν· φαίνεται δὲ ὅτι 406 ἐπρωτιμη-
 σαν τὴν Ἀγγλικὴν, καὶ 165 τὴν Γερμανικὴν.

ΤΑ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, Ἑλληνιστὶ
 καὶ Λατινιστὶ, ἐξεδόθησαν νεωστὶ εἰς Παρισίους, ὁμοί-
 μορφα μὲ τὰ τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ τῆς Βαυαρίας ἠγόρασεν εἰς Ῥώμην
 1800 σκευὴν Τυρρηνικὰν, τὰ ὁποῖα μετεφέρθησαν εἰς
 τὴν ἐν Μονάχῳ Πινακοθήκην.